

Чужденецът го помилвалъ, порадвалъ му се, цѣлуналъ го, па го пусналъ да си хвъркне. Лицето на добрия човѣкъ сѣйнало отъ радостъ. Той не можалъ да се нарадва, че върналъ свободата на едно птиченце, което гинѣло въ неволя. И птиченцето литнало доволно къмъ небето и зацъртѣло радостно.

Чужденецътъ далъ още левче и половина, взелъ още едно птиче и съ него постъпилъ както съ първото. Едно по едно откупили и пуснали



всички птиченца. Момченцата го гледали и се чудили. Едното не утрайало и го попитало:

„Защо, господине, дадохте толкова пари за птичетата, кога сте щѣли да ги пуснете?“

„Да ви обадя защо, мили дѣца. Азъ ида отъ Италия, излѣзохъ изъ тъмница, дѣто несправедливо бѣхъ хвърленъ. Осемъ години чернѣхъ въ черна и влажна тъмница, осемъ години живѣхъ въ неволя, въ лошъ въздухъ и влага. Азъ не живѣхъ, а въздишахъ, плакахъ. Колко сълзи съмъ пролѣлъ, колко грозни нощи съмъ прѣкаралъ въ мрачната тъмница!“

Тѣзи мили птиченца сж първитѣ същества, на които можахъ да върна свободата, която Богъ менъ дари. Пожелахъ да ги избавя отъ неволя и да ги направя честити“.